

Η ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΙΚΩΝ*

(Από το παθολογικό μέρος της γυναικείας μελέτης «Η ΜΑΤΙΑ»)

Συνήθεια.

«Άλλοτε λάμπει λαχταριστή αγάπη στα μάτια, ψιφιδίζονται λογάκια έρωτικά και γι' αγαλιά ξανοίγονται τα χέρια, μα πάντα! Άληθινός έρωτας δεν παρακινά τα τέττα υποβολικά παραλογίσματα ή έρωτικά αυτή φανέρωση, πολλές φορές είναι γέννημα της ξαναμμένης φαντασίας. Τέ ίδιο μπορεί να γίνει κι άμα μολογά ή υπονοήτως μας κκουρημάτα, έχοντας στην όψη του ζωγραφισμένη όλη την τρουάρα, τό φόβο, ή ένάντια τό μίσος και την όργη του έγγαληματία. Ο Πιερ Πωρίτσι άναφέρει περιεργή γιατροδικαστική περίσταση μικνής κοπέλλας, που δικαζότανε στο δικαστήριο γιατί μοναχή της, σ' ύπνωτιστική κατάσταση, μολογούσε πως γέννησε κρυφά και σκότωσε τό παιδί της, κι όμως άποδείχτηκε στο τέλος ξίστερα πως ήταν όλα ψέματα. Τό φοβερό κακούρημα ήταν γέννημα της άχαλιώτης φαντασίας της. Άλλη μι ά γνώριμή μου κυρία, πάντρεμένη και πολύ τίμια, βρήκε τον μπελά της άπ' τό ζηλιάρη άντρα της γιατί, σάν ύπνωτίστηκε κάποτε, πρξε σκανταλιάρικη στάση κι άλλα των άλλω ξεστομίζε, άναφέροντας όνόματα συγγενών και φίλων!

Έτσι, ξετάζοντας τή ματιά, όλη τή φυσιογνωμία, τά λόγια, τά φροσίματα του ύπνωτισμένου, μπορούμε σέ μι ά γιατροδικαστική περίσταση να ώφελήσουμε, μα μπορούμε και να βλάψουμε, αν άληθινές πάντα πάρουμε τίς μολογίες του.

Άλλ' ή ματιά άχι μόνο κατά την ώρα του ύπνωτιστικού ύπνου παραλλάζει, σκετικά με τίς έξωτερικές ύποβολές: και τον ψυχικό έρεθισμό του ύπνοβάτη, άλλά και μετά τον ύπνο, μέρες πολλές ή και μήνες δλόκληρους: άκόμα, δυνατό να πάρη ξανά τή χαρακτηριστική όψη της ύπνοβάσις, ή όποια κι αν θελήσουμε, δίχως καμμιά καινούρια ύπνωτιστική ένέργεια. Τοúτο γίνεται στή μεθυπνωτιστική, όπως λένε, ύποβολή, σέ κείνη δηλαδή που βλάθηκε στο νοú του ύπνωτισμένου με τή διαταγή: να μη ή σέ πράξη μόνο σάν ξυπνήση αυτός και σ' ώρισμένο καιρό άπό τότες.

Διατάζουμε λόγω χάρη την ύπνωτισμένη νάρθη να μάς δή, σάν περάση ένας μήνας άπ' την ώρα που την ξυπνήσαμε. Αυτή όλες κείνες τίς μέρες μιλεί, σκέβεται, δουλεύει. Έχει την όψη άνθρώπου με τά σύγκαλά του, μα σάν έρθη ό καιρός της ύποβολής ή ματιά της γίνεται σκερτικιά, άφαιρημένη, σάν κάποια σκέψη να τυραγνίξ τό πνίμα της, που δεν τή θέλει μα να τή διώξη, δεν έχει τή δύναμη χωρίς να ξέρη γιατί, σέ τίποτε δεν προσέχει, σέ τίποτε άλλο ό νοú της δεν τριγυρνά, παρά στήν άνάγκη να ήρ να μάς δή... και τό κάνει, όπως διατάχτηκε.

Άν τή διατάξουμε όχι νάρθη να μάς δή, άλλά να πέρη πάλι σ' ύπνο, χωρίς διαταγή πάνω στην κουβέντα της, στο δρόμο, όπου βρίσκεται, θα μισοκλείση άξαφνα τά μάτια, θα καρφώσει άναίσθητη, άψυχη τή ματιά και θα κοιμηθή τον ύπνωτιστικό ύπνο, όπως της διατάχτηκε. Άν στην ύποβολή μας δινότανε διαταγή να χτυπήση ένα πρόσωπο με μαχαίρι, χωρίς άλλο θα τόκανε, άσυνείδητα κι άθέλητα, γιατί στις περιστάσεις αυτές ύποβολής εχτελεστικής σά ξύπνια δεν ένεργεί τό κύριο έγώ, ή θέληση, άλλά τή συνείδητο, τό δίψτερο έγώ, που κρύβεται, να πούμε, στής ψυχής τά κατάβρα, μα σέ παθολογικές κατάστασεις ξεφυτρώνει πονηρά και μοναχό του μπορεί να κυριαρχήση. Νοιώθετε πως τό είδος αυτό της ύποβολής, που ξεκάθαρα άποδειχνει τό διπλό της προσωπικότητας, έχει μεγάλη γιατροδικαστική σημασία.

(άκολουθεί)

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

Γλυτίζε ν' άκούς τό μπάρμπα-Γιάννη τον άριστοτέλη του πατσά, μάγερα των Περικειών, να κόβει Μιστριώτικες Έλληνικούρες!

Σήμερις όμως δίχως κέρη, ζωωμένος στην καρέλα του, δέν έβγαζε τσιμουδιά!

—Τι έπαθες, άσικη μου; Τόνε ρώτησε κάποιος γλιποντάς τον σέ τέττα κατάσταση. Και κείνος μ' όλο τό χάλι: του και σφίγγοντας την κοιλιά του:

—Μ' ένοχλεί... ή συνείδησις και θα κέμω... έμετόν!!! είπε

λαίωπου εκείνου άνθρώπου: ίσως μ' αυτή επιτύχω να σέ πείσω, ότι ό κίνδυνος που θέλησα να σέ προφυλάξω δέν είναι πλάσμα της φαντασίας μου». Ο ξένος τότε, άφου εκάθησε σ' ένα πάγκο της πλατείας, ένευσε του χαρόνου να καθίση και άρχισε να του λέη:

II

«Τά ίδια περιλαμpra χαρίσματα που σέ ξεχωρίζουν, χαρόνε, είπεν ό ξένος, έφεραν στον ίππότη Δέ Μενάρ την εκτίμηση και τό θαυμασμό των άνδρών και των κυριών την αγάπη. Με την διαφορά, που ή τύχη δεν τουδωκε την εύτυχία της κληρονομιάς, όπως σέ σένα. Ήταν σχεδόν πτωχός και όμως κατώρθωνε με τή μετρημένη του ζωή να φαίνεται στο κόσμο, πως ό νιος αυτός ήταν άπόγονος κάποιας εύγενικής οίλογένειας. Και έπειδή ή παραμικρότερη ζημία μπορούσε να διαταράξη τή κοινωνική του ζωή, δεν έπλησίαζε καθόλου, ποτέ του, στο χαρτοπαίγνιο, και τό κατώρθωνε χωρίς στενωχωρία, γιατί ποτέ του δεν είχε αισθηνθή τή παραμικρή κλίση σ' αυτό τό πάθος. Και σημείωσε πως ό,τι επιχειρούσε, ό,τι έβάζε στο νοú του, πάντοτε τό επιτύχαινε μ' ένα τρόπο τόσο άλλόκοτο, με τόσο

άπροσδόκητη εύκολία, που οι επιτυχίες του ίππότη Δέ Μενάρ κατηντησαν πλέον παροιμιώδεις.

Μιά νύχτα ξεγελάσθηκε να μη ή ένα χαρτοπαίγνιο: οι φίλοι του που συνόδευσε παραδόθησαν άσυλλόγιστοι: σ' όλα τά θέλητρα του παιγνιδιού.

Χωρίς να καταπισθθ καθόλου, πλανημένος σ' όλωσ διόλου άλλες σκέψεις του, ό ίππότης έπερπατούσε στή σάλα μ' άργά βήματα, ρίχνοντας μόνο κάπου κάπου τά μάτια του ποτε στους πονταδόρους ποτε στο πράσινο τραπέζι, όπου τό μάλαμα έτρεχε άπ' όλοσθε προς τους σωρούς του παγκαδόρου. Έξερνα όμως κάποιος γερο συνταγματάρχης, παρατηρώντας τον ίππότη, του είπε φανάζοντας: «Μά όλα τά τάγματα των δαιμόνων, ή ίππότης Δέ Μενάρ, περπατώντας έδώ μ' όλη του τή καλοτυχία, δε τήν άφρίνε νάρθη και κατ' άμας, κρατώντας την μονάχη για τον έαυτό του, άφου δέν είναι ούτε με τό μέρος της πάγκας ούτε με τους πονταδόρους: μ' αυτό δε θα κρατήση περισσότερο: πρέπει να ποντάρομε συντροφικά».

Ο ίππότης του κάκου έπροφασίσθηκε την άδεξιότητά του, του κάκου τουλέγε, πως ούτε μι ά φορά δεν έπιασε χαρτί στο χέρι: ό συνταγματάρχης επέμενε πεισματικά και ό Μενάρ, θέλοντας και μη θέ-

ΚΕΡΔΟΣ 335,320 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 335,320 δραχμάς έδωκε μέχρι τουδς τό γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. Γ. Φωτίου εις τους πελάτας του. Ήτοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων βυολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τον στρογγυλόν αριθμόν 329,840 δραχμών.

Ο κ. Γ. Φωτίου θέλει ν' αποδιέσση τό ποσόν τούτο εις 1,000,000 δρ. Έπιθυμών δε να συμμετάχωσι τούτων πάσαι αι τάξεις της κοινωνίας ύποβίβαζει την προκαταβολήν δι' έκάστην λαχειοφόρον της Έθνικης Τραπέζης εις δραχ. 5 και καλεί τους θέλοντας ν' άγοράσωσι τούτοσιν να προσέλθωσιν εις τό τυχερόν γραφείον του, όπου πάντως θα κληρωθή μετ' άκριβθς βυολογία τις και τί χαρά να είναι ή πρώτη με τάς 70,000 γραμμάς δραχμάς την 18 Δεκεμβρίου έ. ε. στα γεννήσεται ή κλήρωσις.

Ωσαύτως τό τυχερόν γραφείον του κ. Γ. Φωτίου, πωλεί και λαχεια του Έθν. Στόλου προς δρ. 3 έκαστον, των όποιών ή πρώτη κλήρωσις γενήσεται την 2 Ίανουαρίου 1905, ό δε πρώτος αριθμός κερδίζει δραχ. 100,000.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ξίρετε γιατί οι πατέρες του Έθνους κρατάνε άκόμα στή ζωή τή Βουλή; Να τό μάθετε κι αυτί, γιατί άξίζει να τό ξίρετε. Ο λόγος λοιπόν, ό έθνικώτατος πάντα, είναι που δε θέλουμε να τήνε δικλίσουμε για να μην έχουν έκλογές μέσα στην καρδιά του χειμώνα.

Όλα με τό σαχάτι τους τά θέλουν οι άφεντάδες μας, βλέπετε! Με τό χειμώνα δε θα μπορούνε να γυρίζουνε τά χωριά της έπαρχίας τους και να ψηφοδικασκούνε, και πρέπει νάρθει ή ξνοιξη, νάρθει τό καλοκαίρι, για να μπορούσιν να δουλεύουνε περιπάτησι: και περι κάλπης.

Δέν είναι δικά μας λόγια αυτά και μη τό φροτώσετε στή ράχη μας. Κάποιος άπό τους πατέρες του Έθνους τά είπε, κάποις έφημερίδα τ' άγραψε, και μετς τίποτ' άλλο δέν κάνουμε παρά να ξαναγράψουμε και να τά παραδώσουμε στην ιστορία.

λοντας, εκάθησε στο τραπέζι του παιγνιδιού.

Όπως του λόγου σου, κυρ-χαρόνε, άπαράλλαχτα κι αυτός εύρισκε όλοένα και πετύχαινε άκκτάπαυτα. Σε λίγο κέρδισε κάμποσα στ' όνομά του για τό συνταγματάρχη που δέν ήξερε πως να δείξη τή χαρά του, που κατόρθωσε να καταβέρη τό Μενάρ να του χαρίση, με τή συντροφιά του, τέστέρι της καλής του τύχης.

Η καλοτυχία του ίππότη μ' όλα ταύτα, που έπροξένησε την έκπληξη όλων των χαρτοπαιγτών, δέν έκχεε καμμιά έντύπωση στον ίδια, άπεναντίας μάχιστα αισθάνετο την ίδιαν άποστροφή στο παιγνιδί: και την άλλη ήμέρα, καθώς είδε τον έαυτό του άνόρηγο και κατακουρασμένο άπό τον κάματο όλης αύτης της άγρύπνιας, σάν αισθάνθηκε τό άποκάρωμα τό άπίστευτο του μυαλού του, ώρκίσθηκε ποτέ του πιά να μη ξαναπατήση στο χαρτοπαίγνιο, όπου και αν τό εύρισκε, εις όποιονδήποτε κοινωνικό κύκλο και αν έτύχαινε. Άκόμη δε περισσότερο άηδίκησε και άχνάχτησε, συλλογιζόμενος την πρόστυχη διαγωγή του συνταγματάρχης εκείνου, που έπαίξε με τον προστυχότερο τρόπο, κερδίζοντας χρήματα στην τύχη αúτουου, με την πρόληψη πως

Δημοσιεύουμε και μεις στην επιφυλλίδα μας την «Αντιγόνη» του κ. Μάνου. Κάτι περισσότερο δικαιώματα έχουμε σ' αυτό από τις «Αθήνες», που τήνε δημοσιεύουν με την επιφύλαξιν παντός δικαιώματός των — καθώς λένε κ' οι δικολάβοι — αφού και τή δουλίτσα τους κάνουν και τήνε χαρτζερίζουνε για μεταφραση εις δημόδες ιδίωμα.

Εμείς τήνε δημοσιεύουμε για να διαβαστεί από τόν περισσότερο κόσμο, και μάλιστα από κείνους που δεν τυγεθίζουνε να γοράζουνε βιβλία. μα θέλουν δια να τὰ βρίσκουν μέσα στην εφημερίδα τους.

Η «Αντιγόνη» θα πιάσει τρεις επιφυλλίδες του «Νουμά». Για τή μεγάλη αξία του έργου του κ. Μάνου θα μιλήσουμε άργότερα, αφού πιά οι εφημερίδες πουν δ,τι έχουν να πουνε.

Τό νέο πρόγραμμα! Η «Εστία» και τό νέο πρόγραμμα τής Κυβερνήσεως!... Τό «Ν. Λατ» και τό νέο πρόγραμμα του κ. Θεοτόκη!... Κι όλο νέο, και νέο και νέο! Άλλη λέξη δεν έχουμε τήν περσμένη βδομάδα στους δρόμους τής Αθήνας.

Κι ένας φουκαράς Ρωμιός που βραβήθηκε να κούσει τόσα χρόνια τόσα όλο και νέα προγράμματα, έχανε τήν ακόλουθη σκέψη:

— Κάθε χρόνο και με νέο πρόγραμμα μάς έρχεται ή κάθε Κυβέρνηση! Και τί μ' αυτό; Νέο είναι τό πρόγραμμα όσα να μπει μονάχα στη Βουλή. Έπειτα άμέσως εξαπιζέται σε ρουτρίτια και σε πάρε σύ δός μου και μένα! Έτσι και τό φτεινό! Τού χρόνου θα παλιώσει για αυτό για να βγει από τὰ κουρέλια του άλλο κινουόριο!

Και ή τάξη του Ρωμιού, θραυόμε, δεν είναι άσκημη, ούτε ψεύτικη.

— Κέποις; μου πήρε, κατά λάθος, τό καπέλο; τί βλάκας.

— Μί, για να μη τό καταλάβει, θα πει πως έχωτε ένα κεφάλι.

Δικ.—Είπες πως όποτε εκλεβες κίνα πορτοφολι είχες κάποιο ρόδο.

Λωπ.—Μάλιστα, κέρ δικαστή; φοβόμουνα μήν είνε άβειο.

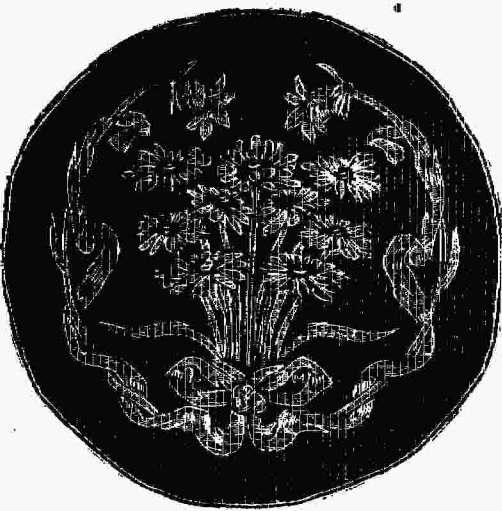
αυτή του ή τύχη είχε τή δύναμη να ποδιώγη τήν άπαισία κκοδαίμονία έκείνου. Όλοι δά ξέρουμε πόση δεισιδαιμονία βασιλεύει στους χαρτοπαίχτες. Έπι τό τέλος ό ήπότης, μη ύποφέροντας από ένοχλητικό αυτό κύριο, που καθημερινά του έφορτώνετο, ζητώντας να τόν έκμεταλλευθί, του είπε ξάστερα πως έπροτιμούσε να χτυπηθούν παρκ να ξαναπαίξη.

Πολύ καλά έγνώριζε πως ό κόσμος, από στόμα σε στόμα μαθαίνοντας τό έπεισόδιό του αυτό, ήμπορούσε να πλάση διάφορα τερατολογήματα εις έάρος του; μα όπως στο πείσμα τής καλής του τύχης, κατόρθωσε να μήν έγγίξη χαρτί, δεν ήμπόρεσε κατόπιν τής πρόστυχης διαγωγής και τής έπιμονής του συνταγματάρχη, να μήν υπερασπίση τήν αξιοπρέπεια του και τιμωρήσει αυτόν που ήθέλησε να διακυβέυση τή σταθερότητα του χαρακτήρα του.

Μετά ένα όμως χρόνο, ό ήπότης εύρέθηκε στη δυσκολώτερη θέση και σε μεγάλη άμηχανία, επειδή όλωσδιόλου άπρόσβλεπτα είχε τήν άτυχία να του κοπή τό μικρό χρηματικό εισόδημα που τόν διατηρούσε Άναγκάσθηκε λοιπόν να ξεμυστηρευθί τήν κατάσταση του σ' ένα από τους πιστότερους φίλους του; ό φίλος του αυτός άμέσως τόν έσύνδραμε, αλλά

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΩΗ ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΤΟΥΤΣΟΥ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟ

ΤΙΜΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ

ΔΟΥΛΟΥΔΟΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Παν. Θαλαδ. Άφού πρόκειται για παρεξήγηση, θα δημοσιευτεί. — κ. Ν. Γιαλ. Σόρα. Λάβαμε τις 8 ερ. και σ'ες γράψαμε συντρομητή για τό 1905. Με ταχυδρ. δέμα σ'ες στέλνουμε και τὰ βιβλία που διαλέξατε, «Όνειρο του Γιαννίρη», «Μαζώχτρα» και «Γλωσ. ζήτημα» Φωτιάδη.—κ. Αγέλαστο. Τους δυδ μήνες μονάχα, Δεκέμβρη και Γεννάρη, θα χει ή συντρομή 8 δραχμές με τριών δραχμών βιβλία για δωρο. Κατάλογο τών βιβλίων δημοσιέψαμε στα «Ό,τι θέλτε» του περασμένου φύλλου, καθώς κι άλλες πληροφορίες.— κ. Ξεν. Στρ. Ό καινούριος τόμος τών ποιημάτων του Παλαμά «Άσάλευτη Ζωή» θ' είναι έτοιμη τή Γεννάση. Είτανε να βγει τούτο τή μήνα, μα άργοπόρησε τό τόπωμά του. — κ. Νυχτερινό. Όλο ποιήματα; Για όνομα του Θεού! Δε στέλνετε και τίποτε πεζά; Ό «Νουμάς» να τή νοιώσουμε μερικοί φίλοι, δεν είναι ποιητικος διαγωνισμός; για να δημοσιεύει όλο ποιήματα. Ποίηση έχουνε και τὰ πεζά, φτάνει να ξέρει κανένας να γράψει ζωντανά πράματα. — κ. Περίεργο. Τους «Ζωντανούς και Πεθαμένους» θα τους άρχινησουμε από τή Γεννάρη. Είναι δράμα σε τρεις πράξεις, μα ό συγγραφέας του θέλει να μείνει μυστικός. Έτσι τότε καταφέρουμε να φανερωθί άμα τελειώσει τή δράμα. Έίλει όμως να κρυφτεί για να κούσει τις κρίσεις τών φίλων πρώτα. Όλ' οι μ ε γ α λ ο ι άντρες έχουνε τις ιδιοτροπίες του! — κ. Πινδαρίδη. Αυτό που μάς ζητάτε είναι φοβερό, να δημοσιέψουμε και τή μετάφραση του Βάλβου για να τήνε συγκρίνετε με τή μετάφραση του Πινδαρικού ύμνου του Παλαμά, που δημοσιέψαμε στο περασμένο φύλλο!

τόν ώνόμασε συγχρόνως άνθρωπο παράξενο και πρωτότυπο, όσο κανείς άλλος στο κόσμο. — «Η τύχη, του είπε, μάς δείχνει πικροτείνά. σημειώνοντας με κάποιο της σημάδι, τή δρόμο που θα βρούμε τή σωτηρία μας. Μόνο ή τυφλομάρα μας δεν άρνείται να δούμε τή δρόμο, που μάς δείχνει, να καταλάβουμε τὰ διανοημάτά της. Η υπερέατη δύναμη που μάς κυβερνάει σου φανέρωσε ξάστερα τή δρόμο που θα πάρης; σου είπε: αΘέλεις να ποχτήσης χρυσάφι, άγαθά; Πήγαινε να παίξης; άλλοιώτικα μένε φτωχός, βιοπαλαιστής, σκλάβος; άλευθέρωτος;»

Άμέσως ή ιδέα τής τύχης, που πέρου τόν είχε τόσο πολυεύνοήσει στο Φαραώ, παρουσιάσθηκε ζωηρή στο νου του. Όλήμερα κι όλονυχίς στα όνειράτά του, δεν έβλεπε τίποτις άλλο από χαρτικά, δεν άκουε άλλο από τή μονότονη φωνή του παγκαθάρου «κερδίσει, χάνει» σταυτιά του αδιάκοπα έκουδούνζαν τὰ χρυσά νομίσματα

Μ' όλα ταύτα ή αλήθεια είναι πως επί τέλους άποφάσισε να παίξη μόνο με βραδιά; σμιά μονάχα νυχτιά σε τήν άποφινή θάταν άρκετή να με βγάλη μέσο' άπ' τή κακομοιρία που βρίσκουμαι, έσυλλογίζετο; άρκει μόνο με βραδιά, να μ' έλευθερώση από τήν άνυπόφορή μου στενοχώρια, παντοτεινά να

Και τόπο δεν έχουμε, κι ό Παλαμά; δεν είναι κακούργος να τόνο τιμωρήσουμε τόσο άγρια. Για να μη σ'ες χαλάσουμε όμως τή χατήρι, αντιγράφουμε τήν πρώτη στροφή του θαλαδίνου κατασκευάσματος και να μ'ες συμπαθήτε για τήν ένόχληση:

Ό Χάριτες λαχούτα: τήν έδωαν ήν ό Κηφισός δι' έδατος άγνού άσδεύει τήν Καλλιπώλον, και ταιπήν κατοικούσαι, ώ του Όρχομενού

Κι ό φίλος; χαίλειται και τών έκ το υ Μάνου Όρχομενίων έφοροι διά παντός του βίου, άκουστέ μου σήμερα και δάτε προσοχήν εις εύλαθή εύχην... (άμήν!)

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οι κυριώτεροι όροι

Είς τή χθεσινόν φύλλον τής «Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως» έδημοσιεύθη έγκειριμένον παρά του Βασιλέως και του επί τών Έσωτερικών ύπουργού τή Καταστατικόν τής νέας «Ανατολικής Τραπεζής».

Οι κυριώτεροι τών όρων του Καταστατικού τούτου είναι οι εξής:

Τό κεφάλαιον τής Τραπεζής; όρίζεται εις 10 εκατομμύρια φρ. και διαιρείται εις 20,000 μετοχάς 500 φράγκιον. Έκ τούτου τή ήμισυ μεν άναλαμβάνει ή Έθνική Τράπεζα τής Ελλάδος, τή έτερον δέ ήμισυ ή Έθνη. Τράπεζα τής Γερμανίας ύποχρεούμεναι να καταθέσουν τή όλον του κεφαλαίου έντός του μηνός Ιανουαρίου 1905.

Τό κεφάλαιον τής Τραπεζής; δύναται ν' αύξηθί προτάσει του Διοικητικού Συμβουλίου και άποφάσει Γεν. Συνελεύσεως τών μετόχων κανονιζομένων τότε υπό του Δ. Συμβουλίου πασών τών λεπτομερειών.

Η Γεν. Συνέλευσις τών μετόχων συνέρχεται κατ' έτος πρό του μηνός Απριλίου. Δύναται όμως να συγκληθί και έκτάκτως υπό του Διοικ. Συμβουλίου.

Αί καθαρά προσόδοι μετ' τήν άφαίρεσιν τών βαρών και έξόδων διχειρίσεως ως και τών άποσβέσεων ως ήθελε κρίνει άναγκάως τή Δ. Συμβούλιον μετ' τήν άφαίρεσιν 5 ο)ο προς σχηματισμόν άποθεματικού κεφαλαίου, ήτις είναι ύποχρεωτική άχρι ού τή άποθεματικόν κεφάλαιον άνέλθη εις τή δέκα τον του άρχικού κεφαλαίου και μετ' τήν άφαίρεσιν του πρώτου μερίσματος τών μετόχων 4 ο)ο κατανέμονται ως εξής:

Τά 15 ο)ο εις τή μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου και 85 ο)ο εις πάσας τας μετοχάς άνευ διακρίσεως.

φορτώνουμαι τους φίλους μου. Τό χρέος μου με προστάζει να κούσω άμέσως τή φωνή τής τύχης!

Ό φίλος που τόν είχε έρμηνέψει να παίξη προσεφέρθη να τόν συνοδέψη στο χαρτοπαίγνιο και τούδωσε είκοσι λουίζα, για να δοκιμάση τήν τύχη του.

Αν τότε, ποντάροντας για τή γερο-συνταγματάρχη, ό ήπότης είχε θριαμβέψει, αυτή τή φορά ήτο κίτι άπίστευτο; σειρά άτέλειωτη πρωτάκουστων έπιτυχιών. Για όσα χρυσά νομίσματα έκέρδιζε, ύψώνοντο σωρούς γύρω του. Στην αρχή ένόμιζε πως ώνειρεύετο, έτριβε τή μάτια του, έπιανε τή τραπέζι κολλώντας επάνω του, μη τού φύγη. Μα καθώς έβεβαιώθη πιά, πως δεν ή-αν ύνειροπλάνεμα, πως άληθινά έκολυμπούσε στο μάλαμα, καθώς λογάριασε και ξαναλογάριασε τή κέρδη του καταμαγεμένος, έκυριεύθηκε από μετ' άχόρταγη έπιθυμία πρώτη φορά στη ζωή του, επειδή είταν ή ψυχή του τόσο καιρό άυδύοντη και μόλις από σίμερα διεφθείρετο!

Άνυπόμονα έπερίμενε πότε να βραδιάση να ξανατρέξη στο χαρτοπαίγνιο. Η τύχη του ίδια κι άπαράλλαχτη; τή λίγες εβδομάδες; τέλος, παίζοντας όλονυχίς, είχε κερδίση άμέτρητα χρήματα.

(άκολουθεί)